

rer. Forhandlingerne derom, og der er altsaa maaske god Udsigt til, at Lovforslaget kan blive vedtaget.

Der er meget interessante Ting at læse i de os forelagte Tryksager. Men ingen uheldet kan lukke Øjnene for, at det mest værdifulde findes i Generaldirektionens Udtalelser. Det er ikke saa underligt. For det første er det den Myndighed, som ved bedst Besked om de Sager, der her behandles, og Administrationen maatte jo dog have baaret sig overmaade slet ad, hvis den ikke i Tidens Løb havde sørget for at faa nogle af de bedste Kræfter i disse Stillinger; Generaldirektionens Ord falder derfor ganske naturligt med særlig Vægt. Man kunde maaske gøre den Indvending: Ja, men de Mænd, som sidder i Virksomheden, staar ikke saa frit i denne Sag, deres Blik er hildet, og saa fremdeles. Jeg tror dog, at dette ikke har stor Vægt i det foreliggende Tilfælde. Generaldirektøren blev som bekendt paa Grund af sine tekniske og administrative Evner i sin Tid forflyttet fra Københavns Kommune til den Stilling, han nu beklæder, og af de 4 Direktører er, saa vidt jeg ved, kun een af ældre Dato — en fra alle Sider højt anerkendt Embedsmænd —, de andre tre er, hvis jeg husker ret, af ret ny Dato.

Den Betænkning, Statsbaneudvalget af 1911 har afgivet, har været mig en stor Skuffelse. Det forekommer mig for det første, at den mangler Klarhed og tilstrækkeligt Overblik, og saa er der det kedelige, at der ikke findes Mindretalsvota. Det, som er det mest befrugtende og tankevækkende ved Læsningen af en Betænkning, afgiven af en Kommission af Mænd, som har faaet det Hverv at trænge ind i en eller anden Sag, er, at man bliver gjort bekendt med selvstændige Mænds selvstændige Syn paa de forskellige Spørgsmaal. Deraf finder man ikke noget i denne Betænkning; det er, som om Kommissionen havde sat sig den Opgave: Lad os nu endelig se at blive enige; og saa udtrykker Betænkningen ikke, hvad disse Mænd mener om de enkelte Spørgsmaal, men kun hvad de er blevet enige om at kunne gaa med til. Undertiden kan dette: at blive enig være en Kommissions Opgave, det var f. Eks. Opgaven for den af Ministeren for offentlige Arbejder for to Aar siden nedsatte Hvide Sande-Kommission. Vandbygningsvæsenet havde fremsat et Forslag, men Ministeriet erklærede ikke at ville foreslaa at anvende $2\frac{3}{4}$ Mill. Kr., eller hvor meget det nu var, til dette

Forslags Gennemførelse; Arbejdet skulde gøres billigere. Man nedsatte saa en Kommission med den Opgave at stille Forslag om, hvorledes Arbejdet kunde udføres saa godt som muligt for et betydeligt mindre Beløb. Kommissionens Medlemmer arbejdede med det Maal for Øje at blive enige om et saadant Forslag. Her var Opgaven imidlertid en ganske anden. Og nu bliver dette: at Kommissionens Medlemmer er blevet enige om, hvad de kunde gaa med til, saa meget morsommere, som man samtidig retter den Indvending mod den kollegiale Ledelse af Statsbanerne, at man der gør akkurat det samme, nemlig at man ved at tale om Tingene ser at blive enig om noget fælles. Hvad der er forkasteligt i det ene Tilfælde, kan dog ikke være mindre forkasteligt i det andet. Der er derfor det kedelige ved Kommissionsbetænkningen, at den slet ikke virker overbevisende. Det er da ogsaa forstaaeligt, at Ministeren delvis har forladt den — delvis naturligvis ogsaa holdt sig dertil — og paa en Mængde Punkter stillet selvstændige Forslag; navnlig paa det Omraade, jeg tænker, Ministeren fra sin tidligere Virksomhed har mest Forstand paa: Regnskabsvæsenet, er Ministeren gaaet bort fra Kommissionens Forslag.

Ligesom Jupiter i sin Bevægelse og ligeledes Solpletterne har en 11-aarig Periode, synes ogsaa Ordningen af Statsbanernes Ledelse at skulle have en saadan. Den første egentlige Lovordning fik vi i 1892. Den blev grundig ændret i 1903. Nu er der atter gaaet 11 Aar, og i 1914 maa vi saa have en Nyordning. Om den Ordning, vi vedtog i 1903, udtalte Ministeren forleden, at den neppe kunde betegnes som nogen væsentlig Forbedring i Sammenligning med det tidligere System. Udvalget anser ogsaa hyppig Omordning af Statsbanernes Ledelse for meget uheldig, men foreslaar ikke desmindre nu en fuldstændig Omkalfatring og udtaler Haabet om, at det nye Forslag, her er stillet, vil resultere i en Ledelse af større Varighed. Hvor paa Udvalget egentlig bygger dette Haab, maa Guderne vide.

Den højtærede Minister anførte dernæst, at Statsbanedriften gentagne Gange har været udsat for stærke Angreb fra Rigsdagens Side. Naar Ministeren vil undersøge Sagen nærmere, vil han finde, at der i Angrebene gør sig en 3-aarig Periode gældende. Hver Gang vi nemlig har haft Valg, og en Række nye Mænd træder ind i dette Ting, er det for disse nye Mænd noget ganske nyt, for os andre